

nesprávné vedení knih«, a dále, že »nařídil vše, co bylo v jeho silách, jakmile zvěděl o nepořádcích v knihách« — leč tato tvrzení nejsou vzata z obsahu rozsudku, který nic takového nezjistil a neměl ani příčiny ba nemohl ani zjišťovati, poněvadž se obžalovaný tak nehájil. Při hlavním přelíčení tvrdil obžalovaný jen, že »shledal teprve v říjnu, že knihy byly v nepořádku, a že působil na K-ého, by knihy dal do pořádku, což K. slíbil.« Avšak tímto akademickým opatřením, o jehož provedení se dále nestaral, nevyhověl obžalovaný zákonem mu uložené povinnosti, pokud jde o řádné vedení knih, a jest právě v této jeho netečnosti spatřovati nedbalost, § 486 a) tr. zák. předpokládanou, za kterouž ho právem proto činí rozsudek trestně zodpovědným.

Čís. 4591.

Neplatným po zákonu (§ 344 čís. 3 tr. ř.) jest vyšetřovací nebo vyhledávací úkon, byl-li předsevzat proti zákonnému zákazu, nebylo-li při jeho provádění šetřeno zákonného zákazu, nebo nebyl-li před jeho předsevzetím nebo po jeho předsevzetí zjednán předpoklad zákonem stanovený a stanoví-li zákon na nešetření zákazu nebo nezjednání předpokladu následek neplatnosti úkonu.

Předpoklady zmatků čís. 4 a čís. 5 § 344 tr. ř.

Nesplnění příkazu § 126 tr. ř. v doslovu zák. čís. 107/1927 není zmatekem čís. 4, aniž lze je uplatňovati jako zmatek čís. 5 § 344 tr. ř., nevytkl-li stěžovatel vadu posudku před skončením průvodního řízení a neučinil-li návrh, by znalci bylo uloženo podati vysvětlení (by byl vyžádán posudek jiných znalců).

Hlavní přelíčení jest — najmě v případech porotních — odročiti pro nedostavení se svědka neznámého pobytu jen, lze-li důvodně očekávati, že další pátrání po svědku nezůstane bez úspěchu, any zbývají ještě pro pátrání po něm prostředky a cesty dosud opomenuté, avšak podle zvláštních okolností případu způsobilé k objevení svědkovy stopy.

Nejde o porušení zásady přímosti (ústnosti) a o zmatek čís. 5 § 344 tr. ř., usnesl-li se soud proti opačnému návrhu obhájce (bez jeho souhlasu), by byla čtena výpověď k hlavnímu přelíčení se nedostavivšího svědka z přípravného řízení, an pobyt svědkův nemohl býti vypátrán.

Nakolik nejde o porušení předpisů §§ 319, 320 tr. ř. a o zmatek čís. 6 § 344 tr. ř., nedal-li porotní soud k hlavním otázkám na zločiny žhářství a vydírání dodatkové otázky na úplné opilství, a pro případ jejich kladného zodpovědění další eventuální otázky na přestupek opilství podle § 523 tr. zák.

Zákonné doličování zmatků čís. 10 b), 11, § 344 tr. ř.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1933, Zm I 856/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního jako soudu porotního v Praze ze dne 23. září 1932, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem žhářství podle §§ 166, 167 b, c, tr. zák. a zločinem veřejného násilí vydíráním podle § 98 a) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti čís. 3, 4, 5, 6, 10 b), 11, § 344 tr. ř.; některé z těchto důvodů nejsou — i když se ponechává stranou, že při nepřípustnosti novot ve zrušovacím řízení nemůže sloužiti k opodstatnění žádného z číselně uplatňovaných důvodů zmatečnosti poukaz na obsah dopisu, který obdržel obhájce od matky stěžovatele po jeho odsouzení — vůbec, některé nejsou po zákonu provedeny a v příčině ostatních řádně provedených je stížnost neodůvodněna. Neplatným po zákonu jest ve smyslu § 344 čís. 3 tr. ř. vyšetřovací nebo vyhledávací úkon, byl-li předsevzat proti zákonnému zákazu (viz na příkl. § 151 a § 170 tr. ř.), nebylo-li při jeho provádění šetřeno zákonného zákazu (viz na příkl. § 71, § 120 tr. ř.), anebo nebyl-li před jeho předsevzetím (viz na příkl. poslední větu § 152 tr. ř.), nebo po jeho předsevzetí (viz na příkl. poslední větu § 88 tr. ř.) zjednán předpoklad zákonem stanovený a stanoví-li zákon na nešetření zákazu nebo nezjednání předpokladu následek neplatnosti úkonu. Taková neplatnost svědecké výpovědi Ludvíka P-e není stížností ani tvrzena, nýbrž stížnost vytýká této výpovědi, proti jejímuž čtení se obhájce bez úspěchu ohradil, jen jinaké vady (nejasnost, rozpor s jinými svědectvími a neurčitost), jež nejsou zákonem stanovenými příčinami neplatnosti, takže je stížnost na zcestí, odvozuje-li z těchto vad neplatnost výpovědi a ze skutečnosti, že byla výpověď přes odpor obhájcův při hlavním přeličení čtena, zmatečnost rozsudku podle čís. 3 § 344 tr. ř. Právě tak je stížnost na zcestí, pokud vytýká porušení předpisů §§ 319, 320 tr. ř. jako zmatek i s hlediska § 344 čís. 4 tr. ř., ač toto ustanovení předpokládá porušení nebo nešetření některého z předpisů tam vypočtených a ač předpisy §§ 319 a 320 tr. ř. tam uvedeny nejsou. Konečně je stížnost na zcestí i, když opírá výtku, že byly porušeny předpisy § 319 a § 320 tr. ř., i byť jen podpůrně poukazem na zmateční důvod čís. 5 § 281 tr. ř., který se vztahuje jen k ustanovením zákona, jejichž šetření není zvláště zabezpečeno jiným důvodem zmatečnosti. Uplatňování pak hmotněprávních důvodů zmatečnosti, jakými jsou i důvody čís. 10 b) a čís. 11 směřuje k tomu, by zrušovací soud zkoumal a vyslovil, zda se porotní soudní sbor řídil správným, či nesprávným výkladem zákona při určení právního významu skutečností, jež ješt pokládáti za prokázány a učiniti podkladem výroků o vině, kvalifikaci trestného činu a trestu. Tomuto úkolu může zrušovací soud, jemuž jest činnost skutkově-zjišťovací naprosto cizí, dostáti jen, když a pokud jsou dotčené skutečnosti zjištěny soudem první stolice, tedy v řízení porotním porotci, již jsou — pokud nejde o výjimky § 317 tr. ř., které v souzené trestní věci nepřicházejí v úvahu — zákonem (viz § 326 tr. ř.) pověřeny úkolem, zjistiti skutečnosti, jichž zjištění je třeba k odpovědím na otázky porotcům dané, a vysloviti se kladnou anebo zápornou odpovědí na tu kterou otázku, zda pokládají skutkové okolnosti v ní uvedené nebo skutečnosti v ní neuvedené, ale nutné k opodstatnění zákonných znaků v otázce uvedených za prokázány či nic. Jen pokud jsou skutečnosti výslovně uvedeny v otázce, k níž porotci přisvědčili, jest dána možnost úvah o souladu zákona s prokázanými skutečnostmi čili přezkoumání rozsudku po stránce hmotněprávní.

V souzené trestní věci nebyl stav bezvědomí, jaký jest předpokládán zákonným znakem úplné opilosti, ba nebyl ani tento znak předmětem otázky a výroků porotců. Není tu podkladu pro právní úvahy navazující na ustanovení § 2 písm. c) tr. zák., a stížnost nedoličuje právní mylnost rozsudku čili zmatky § 344 čis. 10 b), čis. 11 tr. ř., nýbrž hledí skutkový stav, který nebyl porotci zjištěn, nebyl rozsudkem hodnotěn a nemůže býti zrušovacím soudem předpokládán, přivést k platnosti mimo dosah uvedených důvodů zmatečnosti, dokazuje-li přímo z výsledků hlavního přelíčení, že stěžovatel spáchal prý zločiny, které mu dává rozsudek za vinu, ve stavu úplné opilosti, takže mu prý mohou býti přičítány jen za přestupky. Zbývají tudíž pro věcný rozbor vývodů a výtek stížnosti jen hlediska § 344 čis. 5 a § 344 čis. 6 tr. ř.

A tu vytýká stížnost předem, že byla porušena zásada přímosti nebo třeba i ústního trestního řízení tím, že se porotní soudní sbor proti opačnému názoru obhájce, přesněji, bez jeho souhlasu usnesl na tom, by byla čtena výpověď vydaná nedostavivším se ku hlavnímu přelíčení svědkem Ludvíkem P-em v řízení přípravném a že pak byl skutečně čten dotčený zápis. Avšak sama stížnost uznává, že zákon stanoví výjimky z uvedené zásady, najmě jest při hlavním přelíčení čtení protokolu o dřívějším výsledku svědka podle § 252 první odstavec č. 1 tr. ř. — platného i v řízení porotním (§ 311 tr. ř.) — přípustno, neví-li se, kde se svědek zdržuje. Tento předpoklad byl v souzené trestní věci splněn četnickou zprávou, že pobyt svědka P-e nemohl býti přes všechno úsilí vypátrán, že P. bydlel na F. v P. jen přechodně a že P. jest nestálého pobytu. Lze zásadně souhlasiti s dalším názorem stížnosti, že jest při rozhodování o tom, má-li se použití citovaného ustanovení § 252 tr. ř., přihlížeti i ku větší nebo menší závažnosti výpovědi dotčeného svědka, takže bude, najmě jde-li o svědectví pro obhajobu důležité, po případě i odročením hlavního přelíčení zjednati čas k dalšímu, důkladnějšímu pátrání po pobytu dotčeného svědka. Než netřeba uvést na pravou míru úsudek stížnosti, že jde ve výpovědi svědka P-e o nejdůležitější ze složek průvodní látky, jimiž byl stěžovatel usvědčen ze zapálení stodoly K-ovy, o hlavní důkaz dotčeného skutku, dokázati neúplnost předpokladů tohoto úsudku a zvláště zdůrazniti, že sama stížnost vytýká výpovědi P-ově různé vady, jejichž neodstranění opětným, ústním a přímým slyšením P-e bylo spíše v zájmu než v neprospěch obhajoby. Neboť zásadu ústnosti (přímosti) průvodního řízení jest i v případech dotčeného rázu uvést v soulad se zásadou kontinuity hlavního přelíčení zabezpečenou předpisy §§ 273—276 tr. ř.; bude tudíž — najmě v případech porotních vzhledem na první větu § 298 tr. ř. — z důvodu nedostavení se svědka, jehož pobyt jest neznámý, odročiti hlavní přelíčení jen, lze-li důvodně očekávati, že další pátrání po svědku nezůstane bez úspěchu, any zbývají ještě pro pátrání po něm prostředky a cesty dosud opomenuté, avšak dle zvláštních okolností případu způsobilé k objevení svědkovy stopy. Takové prostředky a cesty nebyly obhájcem v projevu nesouhlasu se čtením výpovědi naznačeny a nebyly ani jinak zjevný. Proto nepochybil porotní soudní sbor, uvaroval-li se zřejmě bezúspěšného a zbytečného odročení hlavního přelíčení, nahrazuje v základě zmocňujícího jej k tomu ustanovení trestního řádu přímý výslech nevypátráného

svědka P-e čtením zápisu o dřívější jeho výpovědi, a nelze v této důvodné a zákonem kryté odchylce od zásady přímosti (ústnosti) spatřovati porušení jí a zmatek čís. 5 § 344 tr. ř. Není ani třeba hájiti posudek, správněji nález a posudek soudních znalců-lékařů proti výtkám neúplnosti, nejasnosti a vnitřního rozporu, jimiž jest (jsou) prý podle vývodů stížnosti stížen (stížen), a vyvrátiti pochybnosti stížnosti o správnosti toho kterého úsudku znalci projeveného. Arciť nařizuje ustanovení § 126 tr. ř. v doslovu čl. I. čís. 3 zákona čís. 107 Sb. z. a n. 1927 soudu, by uložil při takových vadách posudku — srovnej k tomu ohledně nálezu § 125 tr. ř. — znalcům, by podali vysvětlení, a, kdyby to nevedlo k výsledku, opatřil posudek jiných znalců. Avšak sama stížnost uznává, že na nesplnění tohoto příkazu není trestním řádem stanoven důsledek zmatečnosti, a právem nedovolává se pro výtku nešetření tohoto předpisu zmatečného důvodu čís. 4 § 344 tr. ř. Důvodu čís. 5 pak nelze se s úspěchem dovolávat, an si stěžovatel (obhájce) nezjednal předpoklad, jímž jest možnost výtky, že citovaného předpisu nebylo porotním soudním sborem šetřeno, podle čís. 5 § 344 tr. ř. podmíněna, totiž nevytkl vady nyní vytýkané hned při hlavním přeličení, přesněji před skončením průvodního řízení s návrhem, by soud učinil, co mu při vadnosti posudku (nálezu) ukládá ustanovení § 126 (125) tr. ř.

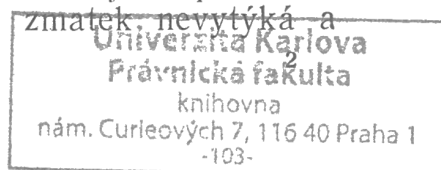
Jako zmatek čís. 6 § 344 tr. ř. vytýká stížnost, že byly porušeny předpisy §§ 319 a 320 tr. ř. tím, že soud nepřipojil k první a druhé hlavní otázce také dodatkové otázky, zda byl dotčený skutek spáchán v úplném opilství, a — jak jest doplniti vývody stížnosti — pro případ kladné odpovědi na tu kterou z uvedených otázek dodatkových další otázky eventuální, jimiž by byl čin v té které hlavní otázce označený přiveděn pod hledisko přestupku opilství podle § 523 (236) tr. zák. Ani tato výtky neobstojí. Stížnost jest ovšem v právu, pokud uplatňuje, že není třeba, by stav, který vylučuje trestnost skutku nebo třeba vylučuje jeho potrestání jako zločinu a podmiňuje mírnější jeho potrestání jako přečinu (přestupku), byl tvrzen právě obžalovaným. Stav dotčeného rázu jest po rozumu §§ 319 a 320 tr. ř. tvrzen i tehdy, byl-li napovězen jiným výsledkem hlavního přeličení. Není ani třeba, by byl stav tvrzen právě slovem, jímž označuje nebo slovy, jimiž vymezuje dotčený stav sám zákon, pročez nezáleželo by na tom, že stěžovatel označoval stav, ve kterém byl v době zapálení stodol následkem požití lihových nápojů, důsledně jako napilost, ač si jest a byl patrně vědom rozdílu mezi (úplnou) opilostí a (pouhou) napilostí, an jednak neodpověděl na otázku obžalobcovu, zda byl opilý, jednak uvedl, že při dřívějších činech, pro které byl trestán, byl opilý. Avšak nestačí poukaz na pouhou možnost dotčeného stavu, jež dává jen soudnímu sboru právo, by dal příslušnou otázku (příslušné otázky), aniž jest nevykonání tohoto práva porušením předpisů §§ 319, 320 tr. ř., které jsou naopak — upravující povinnost soudu dáti dodatkové a eventuální otázky — porušeny výlučně tehdy, bylo-li výpovědí obžalovaného nebo jinou složkou průvodní látky alespoň poukázáno k tomu, že stav dotčeného rázu v době páchaní trestného činu skutečně tu byl, nikoliv snad jen tu mohl býti. Výtky, že soudní sbor neprávem nedal porotcům ony otázky, porušil tím předpisy §§ 319 a 320 tr. ř. a způsobil zmatek čís. 6 § 344 tr. ř., byla by tudíž důvodna,

kdyby bylo výsledky hlavního přelíčení výslovně tvrzeno neb alespoň poukázáno k tomu, že stěžovatel byl v dobách, kdy páchal zločiny mu za vinu dané, úplně opilý a ve stavu bezvědomí předpokládaném ustanovením § 2 c) tr. zák., že bylo v dotčených dobách účinky nemírně požitých lihovin zrušeno neb alespoň zkaleno vědomí stěžovatele o skutkových okolnostech, za kterých jednal, a o protiprávních následcích, které nastanou z jeho jednání (viz rozhodnutí čí. 4176 sb. n. s. a jiné). Že nebyl takový stav bezvědomí výslovně tvrzen ani obžalovaným, ani žádným svědkem anebo znalcem, uznává i stížnost, uplatňujíc — pokud jde o dodatkovou otázku k první hlavní otázce znějící na trojí zločin žhářství — jen, že vyšla (při hlavním přelíčení) na jevo celá řada okolností, jež prý nasvědčují tomu, že se stěžovatel nacházel v rozhodné době (v době zapálení stodol K-ovy, S-ého a K-ové) ve stavu úplné opilosti. Než z okolností stížností pak uvedených nemá žádná význam stížností pro ni vymáhaný. Výstižným náznakem úplné opilosti a pádným poukazem na tento stav bezvědomí byl by ovšem pozdější nedostatek vzpomínek na to, co se v opilosti sběhlo, avšak jen naprostý nedostatek jich, nikoliv jen neúplnost, jen pouhé mezery v paměti; jen takovou neúplnost, nikoliv naprostou ztrátu paměti pro dobu, pro kterou přichází opilost v úvahu, naznačil obžalovaný tvrzením, že se nepamatuje na skutečnosti dosvědčené Stanislavem H-em a Ludvíkem P-em, a nelze v něm spatřovati poukaz na tvrzení, o jaké jde, an se stěžovatel — jak uvádí i posudek znalce Dr. M-e — pamatuje na jiné skutkové okolnosti (nejmň, kterou cestou šel, koho potkal a co s ním mluvil), které spadají v dobu, pro kterou je stížností uplatňován stav opilosti. Náznakem úplné opilosti nejsou, protože se vyskytují i při pouhé napilosti a neskaleném vědomí o vnějším životě, nejistá chůze a nezdolatelná ospalost, takže nebyl stav úplného opilství napovězen ani svědectvím Stanislava B-a, že se stěžovatel při odchodu od hostince na silnici motal sem a tam, ani výpovědi stěžovatele, že usnul v příkopě, do něhož upadl, a byl pak probuzen nějakým mladíkem, a netřeba připomenouti, že motání se mohlo býti též účinkem bezprostředně předchozího zlého nakládání a že stěžovatel tehdy neměl, kam by se v noci a ke spánku uchýlil. Chování stěžovatele B-em dosvědčené, že se totiž, byv z hostince vyhozen, válel po silnici, kopal nohama, lehl na zem a křičel, když se někdo k němu přiblížil, nepoukazovalo na úplnou jeho opilost, nýbrž svědčí spíše, že správně vnímal, co se s ním děje, správně postřehl situaci, která nastala proň nezaplacením útraty, měl strach, že bude pokračováno ve zlém nakládání s ním, a hleděl mu zabrániti pohyby onoho rázu a křikem. Spisy není ošvědčeno, že stěžovatel udal, že měl peníze k zaplacení své útraty v hostinci K-ově; nalezena byla u něho při zatčení částka 6 Kč 10 h a tento jediný peníz stěžovatelův zřejmě nestačil k zaplacení vypitých v oné hospodě 6 piv. Ve spisech není ani zaznamenáno, že stěžovatel udal, že mu byla z dřívějšího delšího pobytu v dotčeném kraji známa cesta z K. do P., a to tak, že i v noci nemohl býti v pochybnostech, kterým směrem vede cesta od hostince K-ové do P. Nelze proto, byť stížnost tomu tak chce, v nezaplacení oné útraty a v dotazu u svědka H-a na cestu do P. spatřovati činy nerozumné a proto poukazy na to, že byl stěžovatel účinky lihovin zbaven schopnosti k cílevědomému

jednání, tudíž úplně zpit. Konečně shledává stížnost poukaz na stav úplné opilosti ještě ve výpovědi svědka B-a, že stěžovatel vypil u K-ové asi za $\frac{3}{4}$ hodiny 6 piv, ve spojení s výpovědí svědka P-e, správně H-a, že byl stěžovatel — asi v obličeji — samá krev, a s posudkem znalců-lékařů, že stěžovatel jeví příznaky chronického alkoholismu, a v tvrzení stěžovatele, že vypil v hospodě u potravní čáry v H. další tři piva (o kořalce stížností uvedené při tom stěžovatel nemluvil). Než i význam všech těchto okolností vyčerpává se v tom, že tu byly příčiny (větší množství lihovin rychle vypitých), z nichž mohly — po případě pro ztrátu krve a podmíněné tím zeslabení organismu spíše než v jiných dobách a pro chronický alkoholismus a podmíněný tím schátralý stav života spíše než u jiných osob — nastati v duši stěžovatele účinky nemírného požití lihovin zvláštní, aniž však jest jimi napovězeno (poukázáno k tomu), že a v jakém rozsahu nebo třeba v jaké síle účinky ty staly se skutečností; nehledě ani k tomu, že zlé nakládání a ztráta krve po vypití prvních (6) sklenic piva také mohly rušiti účinek pití a způsobiti vystřízlivění stěžovatele, jak k němu mohly — pokud jde o požáry v H. — přispěti také delší pobyt na čerstvém chladném vzduchu a případný spánek v příkopě silnice. Nebylo tedy jednotlivými výsledky hlavního přelíčení stížností zdůrazňovanými a — any jiné výsledky poukazovaly jasně k tomu, že si byl stěžovatel vědom svého jednání a jeho významu pro zevní život — i celkem oněch výsledků poukázáno — jak stížnost předpokládá — k pravděpodobnosti úplné opilosti a ještě méně k tomu, že úplná opilost nebo třeba stav bezvědomí pro ni význačný v době té skutečně tu byly. Bez poukazu na skutečnost tohoto stavu nebyl však soud povinen dáti porotcům otázky, o které jde, takže porušení §§ 319, 320 tr. ř. opomenutím otázek nenastalo.

Požadavek po dodatkové a eventuální otázce k druhé hlavní otázce (o zločinu vydírání) podpírá stížnost jen poukazem, že zločin ten je podle výpovědi svědka Vojtěcha M-y v souvislosti se zneužitím alkoholu, aniž by se i jen pokoušela o důkaz, že bylo touto výpovědí nebo jinak v nahoře vymezeném smyslu tvrzeno, že bylo vědomí stěžovatelovo v osudné době porušeno nebo zkaleno. Stačí proto podotknouti, že se stěžovatel pro případ ten úplnou opilostí nehájil a že svědek M. nejen nedosvědčil, že stěžovatel byl úplně zpit, nýbrž naopak líčil příběh tak, že jest vyloučena pochybnost o tom, že si byl stěžovatel dobře vědom, co dělá a k čemu ten který jeho čin, anebo pohyb směřuje. Nelze ostatně pominouti mlčením, že byla porotcům dodatkovou otázkou na vyvíňující důvody § 2 a) a b) tr. zák. dána možnost přisvědčením k otázce té, pokud zněla na pominutí mysli podle § 2 b) tr. zák. přivést k platnosti případné přesvědčení své a zjednatí průchod obhajobě stěžovatele v tom smyslu, že duševní jeho méněcennost nebo třeba abnormalita (mdlý rozum, viz posudek znalců), byla nemírným, nanejvýš uspišeným pitím lihovin a rozčilením nad zlým nakládáním a ztrátou krve vystupňována v takový stav duše, v němž stěžovatel, třebas o svém jednání věděl, nebyl s to, by si uvědomil, k jakému účelu směřuje jednání, a že účinek jest protiprávní. Poukaz stížnosti na účelnost výsledku majitele hostince (buffetu) na potravní čáře v H. lze nechat bez odpovědi, ana stížnost zřejmě opomenutí tohoto, obhájcem nenavrhovaného výsledku jako

Trestní rozhodnutí XV.

s hľadiska výtky opřené o čís. 6 § 344 tr. ř. jest bez významu, zda dotčené tvrzení stěžovatele, že pil v oné hospodě další tři piva, jest či není svědkem potvrzeno.

Čís. 4592.

Z opätného, nezákonného vyhlásenia rozsudku nemôže obžalovaný odvodzovať pre seba beh novej lehoty k podaniu opravného prostriedku.

(Rozh. z 18. januára 1933, Zm IV 607/32.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti J. K. a spol. pre prečin rušenia obecného mieru podľa § 14 čís. 1, 3 zák. na ochr. rep. zmätočnú sťažnosť obžalovaného J. T. odmietol.

D ů v o d y:

Rozsudkom vrchného súdu bol obžalovaný J. T., ktorý bol rozsudkom súdu prvej stolice obžaloby sprostý, odsúdený pre prečin rušenia obecného mieru podľa § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. Hlavné odvolacie pojednávanie bolo konané v neprítomnosti obžalovaného za podmienok § 1 zák. č. 8/1924 Sb. z. a n. Odsudzujúci rozsudok bol obžalovanému doručený s riadnym poučením o opravných prostriedkoch podľa form. 167/2 dňa 2. marca 1932. Ponevác obžalovaný proti rozsudku vrchného súdu v 8dennej lehote, stanovenej v § 4 zák. č. 8/1924 a rátanej od doručenia rozsudku, opravný prostriedok neohlásil, stal sa dotyčne neho rozsudok pravoplatný. Pri roku dňa 10. októbra 1932 určenom zrejme k jednaniu o podmienenom odsúdení bol však obžalovanému rozsudok druhej stolice znova vyhlásený na čo obžalovaný prehlásil, že podáva proti rozsudku vrchného súdu zmätočnú sťažnosť, lebo je nevinný. Ohlásenie zmätočnej sťažnosti je opozdené, lebo pre obžalovaného uplynula lehota k ohláseniu zmätočnej sťažnosti po uplynutí 8 dní rátajúc od riadneho doručenia rozsudku, tedy dňom 10. marca 1932. Nebolo žiadneho zákonného dôvodu k opätnému vyhláseniu rozsudku obžalovanému a obžalovaný nemôže počítať novú lehotu k ohláseniu zmätočnej sťažnosti od tohoto právne bezúčinného vyhlásenia rozsudku. Opozdená zmätočná sťažnosť bola preto podľa odst. 3 § 434 tr. p. odmietnutá.

Čís. 4593.

S hľadiska § 531 b) tr. zák. se nevyžaduje, by pachatel bezpodmienečně nahradil všechnu škodu činem způsobenou, nýbrž stačí, nahradil-li ji »podle svých sil« (§ 229 b) tr. zák.); po případě stane se beztrestným, třebaže škodu ani částečně nenahradil, nebylo-li mu to lze vzhledem k jeho majetkovým, výdělkovým a rodinným poměrům.

Od požadavku (částečné) náhrady škody po rozumu § 531 b) (§ 229 b) tr. zák. nelze však upustiti ani v případech, kde finanční síla pachatele dovoluje jen poměrně nepatrnou míru náhrady.